

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/108/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200587
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200587.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a z členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mýtna 1, Bratislava, IČO: 47 232 480, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Procházka & partners, spol. s r.o., so sídlom Búdkova 4, Bratislava, zastúpenej JUDr. Radoslavom Procházkom, advokátom a konateľom, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. RP/112/2011 z 20. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/129/2012-147 z 18. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/129/2012-147 z 18. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú a účastníkom právo na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RP/112/2011 z 20. decembra 2011 v prvom výroku, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že dňa 23. júna 2011 o cca 20:15 hod. odvysielal na programovej službe

Dvojka program Večer pod lampou, súčasťou ktorého bola diskusia o kauze „V“, ktorou došlo k nezabezpečeniu všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby, za čo mu bola uložená podľa § 64 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia - odvysielateľ oznam o porušení zákona. V druhom výroku bolo konštatované, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 23. júna 2011 o cca 20:15 hod. odvysielal v rámci programovej služby Dvojka program Večer pod lampou, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti prokurátora M. H., Ľ. V. a forenzného psychológa G. N., za čo mu bola uložená pokuta vo výške 50.000,- €, ktorá nebola predmetom tohto odvolacieho konania. Žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie v prvom výroku zrušiť a vec vrátiť v tejto časti žalovanej na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že je v súlade so zákonom a v celom rozsahu poukázal na jeho odôvodnenie, s ktorým sa stotožnil. Ďalej uviedol, že pojmy objektívnosť, nestrannosť, názory a hodnotiace komentáre nie sú v zákone č. 308/2000 Z.z. bližšie špecifikované alebo definované a teda spadajú do kategórie neurčitých pojmov. Pre neurčité pojmy platí zásada, že je vo výlučnej kompetencii správneho orgánu v procese aplikácie práva, aby vymedzil ich obsah. Súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že za hlavné kritériá objektivity sa vo všeobecnosti považujú: relevancia, transparentnosť, presnosť, úplnosť, vecnosť, vyváženosť, rôznorodosť, aktuálnosť, zrozumiteľnosť, osvojenie si pozície odstupu a neutralita vo vzťahu k predmetu spravodajstva, absencia stránenia.

Krajský súd uviedol, že sloboda prejavu nie je absolútna (neobmedzená), ale má aj v demokratickej spoločnosti svoje limity. Zákonným obmedzením v danom prípade je § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ukladá vysielateľovi povinnosť zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby. Uvedená povinnosť je odôvodnená práve ochranou práv a slobôd iných osôb - verejnosti na príjem pluralitných informácií. Cieľom je teda práve ochrana diváka, ktorý má právo na objektívne a nestranné informácie. Poukázal na to, že právo verejnosti na pluralitné informácie v médiách vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil názor, že občanom ako pasívnym recipientom informácií musí byť umožnené prijímať rozmanité informácie, aby si spomedzi nich mohli vybrať a utvoriť si pre danú otázku svoj vlastný názor, pričom práve pluralita myšlienok a informácií je to, čo robí demokratickú spoločnosť demokratickou (CASE OF CETIN AND OTHERS v. Turkey, Applications nos. 40153/98 and 40160/98, bod č. 64). Súd dal do pozornosti čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii a Rezolúciu 428 (1970) Parlamentného zhromaždenia Rady Európy v časti A. Štatút a nezávislosť tlače a ostatných masmédií.

Krajský súd čiastočne súhlasil s názorom žalobcu, že k porušeniu zákona nemôže dôjsť len jedným konkrétnym odvysielaním relácie. Nesúhlasil však s tvrdením, že na posúdenie súladu či nesúladu konania žalobcu so zákonom mal žalovaný zobrať do úvahy celú programovú štruktúru programovej služby Dvojka. Takýto názor súd nepovažoval za zodpovedajúci logickému výkladu a dikcii ustanovenia § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., ale predovšetkým úmyslu zákonodarcu postihovať také konanie vysielateľa, ktoré bráni divákovi dostať sa k pluralitným informáciám. Vychádzajúc z výkladu žalobcu by takéto konanie ani nemohlo byť postihované, keďže nie je možné podľa tejto logiky časovo ohraničiť vysielanie, ktoré by sa z hľadiska dodržania § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. malo posúdiť.

Ďalej krajský súd konštatoval, že vysielateľ koná v súlade § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. len pokiaľ zabezpečí všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v konkrétnej relácii a pokiaľ to nie je z objektívnych príčin možné, je povinný zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v primeranom rozsahu a v časovej nadväznosti v rámci vysielanej programovej služby. Za iných ako uvedených okolností nebude realizované právo diváka na objektívne a nestranné informácie, ktoré pre vysielateľa znamená povinnosť toto právo neporušiť a zabezpečiť vo vysielaní programovej služby všestrannosť informácií a názorovú pluralitu.

Krajský súd akceptoval argumentáciu žalobcu, že odvysielaním predmetnej relácie plnil verejnú

objednávku, jej nosná téma isto zaujíma široký okruh divákov a akceptoval tiež prípustnosť odvysielania aj takého názoru, s ktorým nemusí súhlasiť každý. Nepochyboval o tvrdení žalobcu, že vyvinul primerané úsilie, aby poskytol priestor aktérom prípadu z iného „názorového spektra“ a nekládol žalobcovi za vinu, že odvysielal reláciu aj bez prítomnosti hostí, ktorí sa rozhodli pozvanie neprijíť.

Nemal tiež pochybnosti o tom, že správny orgán riadne zistil skutkový stav a tiež správne tento stav právne posúdil, pričom žalobca nepredložil žiaden dôkaz spochybňujúci záver o tom, že odvysielal na programovej službe Dvojka program (Večer pod lampou), súčasťou ktorého bola diskusia o kauze „V.“, ktorou došlo nezabezpečeniu všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby.

Krajský súd poznamenal, že pokiaľ žalobca dôkazy zabezpečené v konaní považoval za nedostatočné pre záver o porušení zákona, nič mu nebránilo, aby predložil dôkaz o tom, že v rámci vysielania programovej služby Dvojka zabezpečil všestrannosť informácií a názorovú pluralitu, teda dôkaz o tom, že predmetná kauza bola v primeranom rozsahu a v časovej nadväznosti vysvetlená divákovi z iného ako v predmetnej relácii prezentovaného pohľadu. Konštatoval, že k jednostranným názorom a postojom či čiastočným informáciám takto odvysielaným mal žalobca povinnosť poskytnúť divákovi aj názor odlišný, ktorý nemusí, pokiaľ to nie je možné, byť odvysielaný v rámci tej istej relácie, stačí aby bol uvedený v rámci programovej služby, pričom treba dbať aj na časový aspekt. Krajský súd sa plne stotožnil so žalovaným, že uvedenie takýchto odlišných názorov v príliš vzdialených časových súvislostiach by nenaplnilo požiadavku zabezpečenia všestrannosti informácie a názorovej plurality.

Krajský súd neprisvedčil ani námietke o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúcej v rozpore medzi výrokom a rozhodnutím. V zhode s názorom žalovaného krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, pričom žalobcom namietaný rozpor nie je badateľný z dôvodu, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne hodnotil a analyzoval obsah sankcionovaného programu z hľadiska dodržiavania povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. a podrobne opísal svoje úvahy a právne závery. Podľa názoru krajského súdu niet rozporu medzi tvrdením uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca v záujme zachovania všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby nezabezpečil, aby bola kauza „V.“ vo vysielaní programovej služby Dvojka v primeranom rozsahu a v časovej nadväznosti vysvetlená divákovi z pohľadu oficiálneho vyšetrovania, a teda nezabezpečil, aby sa divák dozvedel o argumentoch súdu uvedených v právoplatných odsudzujúcich rozsudkoch a výrokom, podľa ktorého žalobca odvysielal na programovej službe Dvojka program Večer pod lampou, súčasťou ktorého bola diskusia o kauze „V.“, ktorou došlo k nezabezpečeniu všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby. Konštatácia v odôvodnení nemení význam príslušnej časti výroku (skutkovú vetu), ale na ňu nadväzuje a rozvíja ju v úvahách žalovaného o spôsobe naplnenia materiálnych znakov správneho deliktu, ktorého sa žalobca dopustil.

Krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o námietku, že rozhodnutie trpí vadou spočívajúcou v tom, že Rada (žalovaná) rozhodla len o výroku, pričom o ostatných náležitostiach rozhodnutia rozhodla kancelária, túto žalobca nijako nepreukázal a vychádzala skôr z omylu ako z reálneho poznania relevantných okolností. Niet pochyb o tom, že kancelária žalovaného plní úlohy spojené s organizačným, personálnym, administratívnym a technickým zabezpečením činnosti žalovanej a niet pochyb, že medzi jej úlohy je zaradená i príprava, resp. vypracovanie, písomného vyhotovenia rozhodnutia (vrátane odôvodnenia a poučenia). Nemožno to však považovať za prejav aťahovania rozhodovacej právomoci žalovanej a nie je ani výsledkom „rozhodovacej činnosti“ kancelárie žalovanej.

Členovia Rady sa zhodli na výroku rozhodnutia, na čo nepochybne muselo nadväzovať i odôvodnenie tohto výroku. Svojím podpisom na písomne vyhotovenom rozhodnutí predseda žalovanej potvrdil, že sa Rada ako kolektívny orgán s jeho znením stotožnila. Ďalej krajský súd uviedol, že záväznou časťou rozhodnutia nie je odôvodnenie, ale je to práve výrok, ktorý určuje práva a ukladá povinnosti. Z uvedených dôvodov krajský súd na postupe žalovanej nepostrehol žiadnu takú vadu namietanú žalobcom, ktorá by podstatnejším spôsobom mohla ovplyvniť zákonnosť jej rozhodnutia. Čo sa týka

poučenia v rozhodnutí, krajský súd rovnako ako žalovaný toto nepovažoval za prejav rozhodovacej činnosti správneho orgánu, pretože ide o obligatórnu zákonom predpísanú súčasť rozhodnutia. O poučení o možnosti podať opravný prostriedok (resp. žalobu na súd) správny orgán nerozhoduje, ale o ňom informuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie z dôvodu, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Krajský súd sa podľa názoru žalobcu nesprávne vysporiadal s ustanovením § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., nakoľko pri posudzovaní otázky, či odvysielaním relácie Večer pod lampou, súčasťou ktorej bola živá diskusia o kauze „V.“, bola porušená povinnosť vysielateľa zabezpečiť všestrannosť informácií a názorov pluralitu v rámci vysielanej programovej služby, je potrebné posúdiť samotnú reláciu Večer pod lampou, ktorá bola odvysielaná dňa 23. júna 2011 v rámci programovej služby Dvojka. Okrem tejto skutočnosti súd sa podľa názoru žalobcu nesprávne vysporiadal aj s posúdením procesnej stránky správneho konania žalovanej v súvislosti s chýbajúcim dôkazom v spise žalovanej. Ustanovenie § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. je jedným z právnych prostriedkov ochrany spoločnosti od presadzovania jednej ideológie alebo poskytovania priestoru na prezentovanie názorov iba určitej skupiny ľudí vo vysielaní, ktoré sa týka celej programovej služby. Aby došlo k porušeniu predmetného ustanovenia, vyžaduje zákon kumulatívne splnenie dvoch podmienok:

a) presadzovanie jednej ideológie alebo poskytovanie priestoru na prezentovanie názorov iba určitej skupiny ľudí vo vysielaní,
b) v prípade splnenia podmienok podľa bodu a) neposkytnutie priestoru na presadzovanie viacerých ideológií alebo neposkytnutie priestoru na prezentáciu viacerých názorov, ktoré ale nemusia odznieť v jednej relácii, ale v primeranom časovom slede.

Odvysielaním relácie Večer pod lampou dňa 23. júna 2011 nemohol žalobca porušiť predmetné ustanovenie a to nie z dôvodu, že v primeranom časovom slede neposkytol priestor aj na iné názory, ale z dôvodu, že samotná relácia nepresadzovala jednu ideológiu, prípadne neprezentovala názory iba určitej skupiny ľudí a teda nebolo nutné túto reláciu kompenzovať odvysielaním ďalšej relácie.

Ďalej uviedol, že medzi pozvanými hosťami neboli len odsúdení v kauze „V.“, ale aj obhajca odsúdených, súdny lekár- znalec, dokumentaristi a telefonicky svedkyňa z Francúzska. Z toho je podľa žalobcu zrejmé, že vo vysielaní nebol poskytnutý priestor len určitej skupine ľudí, ale tento priestor bol poskytnutý aj nestranným osobám. Súdny lekár a dokumentaristi boli nestranné osoby, ktoré zabezpečili objektivnosť a nestrannosť relácie, nakoľko títo nie sú v kauze „V.“ účastníkmi konaní. Skutočnosti, ktoré prezentovali boli možno v prospech odsúdených, ale vzhľadom na slobodu prejavu majú právo prezentovať svoje vlastné názory. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/13/2012, z ktorého vyplýva, cit. „pokiaľ sa aj hostia pozvaní do relácie vyjadrovali kriticky, neznamená to, že táto kritika nebola konštruktívna a objektívna. Skutočnosť, že program obsahuje aj kritické názory neznamená, že by bola recipientovi odňatá možnosť vytvoriť si vlastný úsudok o diskutovanej téme.“

Okrem zúčastnených hostí boli do diskusie pozvaní aj prokurátor, dvaja sudcovia, dvaja svedkovia,

vyšetrovateľ a psychológ. Skutočnosť, že odmietli pozvanie nemôže podľa žalobcu zakladať neobjektívnosť relácie s následkom nezabezpečenia všestrannosti informácií a názorovej plurality. V relácii priamo moderátor uviedol zoznam hostí, ktorých do diskusie pozval a rovnako uviedol aj dôvody, prečo neprišli. Z toho jednoznačne podľa žalobcu vyplýva, že aj iné strany mali priestor, resp. možnosť vyjadriť sa. To, že využili právo odmietnuť pozvanie, nemôže zakladať neobjektívnosť relácie. Je samozrejmosťou, že odvysielanie citlivej témy sa niektorým ľuďom nemusí páčiť. V prípade, ak by vysielateľ chcel odvyselať citlivú tému a neúčast' osôb by spôsobila neobjektívnosť, za čo môže byť vysielateľ sankcionovaný, malo by to taký následok, že ľudia, ktorým nevyhovuje odvysielanie relácie by proste odmietli pozvanie, vysielateľ by danú reláciu nemohol odvyselať a teda by nemohol zabezpečovať svoju informačnú povinnosť a službu verejnosti. Moderátor relácie uplatnil v tomto prípade inštitút prázdneho kresla. V tomto prípade je podľa žalobcu záväzná vyjadrenie žalovanej, keď uvádza bezpredmetnosť tohto inštitútu v prípade, ak host' pozvanie prijme, avšak diskusie sa napriek svojmu prechádzajúcemu prísľubu nezúčastní. Inštitút prázdneho kresla, ako už s názvu vyplýva sa uplatňuje pri neúčasti osôb, pričom je irelevantné, či pozvaný host' vopred pozvanie prijme, alebo odmietne. Z tohto dôvodu je argumentácia žalovanej záväzná. V relácii odzneli aj oficiálne verzie skutku, sám obhajca odsúdených uviedol skutočnosti z oficiálneho rozhodnutia, boli spomenuté výsledky z detektora lži a sprostredkovane aj vyjadrenia znalcov a teda v relácii neodznali len vyjadrenia odsúdených, ako to tvrdí žalovaná. Odvysielaná relácia podľa názoru žalobcu bola nestranná a objektívna a z tohto dôvodu nebolo potrebné túto reláciu kompenzovať odvysielaním ďalšej relácie a bola zabezpečená všestrannosť informácií a názorová pluralita v rámci vysielanej programovej služby.

Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že dôkaz, o ktorý sa žalovaná opierala pri vydávaní rozhodnutia nie je obsahom administratívneho spisu. Žalovaná disponovala monitoringom programovej služby zo zdrojov spoločnosti Slovakia Online s.r.o., pričom tento monitoring sa v administratívnom spise nenachádzal. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že cit. „pokiaľ žalobca dôkazy zabezpečené v konaní považoval za nedostatočné pre záver o porušení zákona, nič mu nebránilo aby predložil dôkaz o tom, že v rámci vysielania programovej služby Dvojka zabezpečí všestrannosť informácií a názorovú pluralitu, teda dôkaz o tom, že predmetná kauza bola v primeranom rozsahu a v časovej nadväznosti vysvetlená divákovi z iného ako v predmetnej relácii prezentovaného pohľadu.“ Toto odôvodnenie súdu považoval žalobca za neprijateľné najmä z toho dôvodu, že dôkazné bremeno presunul z jedného účastníka konania (žalovanej) na druhého účastníka konania (žalobcu). V prípade, ak žalovaná vydala rozhodnutie, ktoré opiera o dôkaz, ktorý sa nenachádza v administratívnom spise, vydala rozhodnutie na základe neexistujúceho dôkazu, čo je v rozpore so zákonom a takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky ÚS 26/94 z 10. mája 1994, v zmysle ktorého každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.

Žalobca uviedol, že ustanovenie § 23 ods. 1 správneho poriadku zabezpečuje, aby každý účastník mohol účinne brániť svoje práva, najmä právo nazerať do spisov, aby sa mohol vyjadriť k dôkazom a na základe toho sa účinne brániť napr. aj spochybnením dôkazu. Odôvodnenie súdu sa dostáva aj do kolízie so základným pravidlom správneho konania, podľa ktorého, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia.

Z ustanovenia § 65 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že rada môže uložiť povinnosť odvyselať oznam o porušení zákona, ak je účelné a potrebné, aby sa verejnosť o tomto porušení dozvedela. Za odvysielanie relácie bola žalobcovi uložená sankcia 50.000,- € za zásah do ľudskej dôstojnosti M. H., Ľ. V. a G. N.. Žalobca uviedol, že uloženie tejto sankcie bolo medializované v mienkotvorných denníkoch a na spravodajských portáloch, ako napr. www.topky.sk <. dňa 21. decembra 2011, www.sme.sk <. dňa 20. decembra 2011, www.pluska.sk <. dňa 27. februára 2013, www.medialne.etrend.sk dňa 27. februára 2013, www.pravda.sk <. dňa 27. februára 2013, www.teraz.sk <. dňa 27. februára 2013 a iné. Tieto informácie sú ľahko dostupné aj cez internetové vyhľadávače.

Aj napriek skutočnosti, že podľa názoru žalobcu, odvysielaním relácie Večer pod lampou dňa 23. júna 2011, neporušil povinnosť zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby, aj v prípade keby sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovanej aj napriek tomu, že správne konanie trpí vadou nepreskúmateľnosti, mal za to, že v tomto prípade nie je ani účelné, ani potrebné, aby sa verejnosť o tomto porušení dozvedela, nakoľko verejnosť je o tejto veci mediálne informovaná už dva roky.

III.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá argumentáciu žalobcu týkajúcu sa právneho posúdenia s ohľadom na ustanovenie § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. - v súvislosti s ktorým žalobca uviedol, že samotný program Večer pod lampou z 23. júna 2011 bol informačne všestranný a názorovo pluralitný - jednoznačne odmietla ako účelovú a zavádzajúcu. Rada poukázala na konštatovanie krajského súdu, ktorý v napadnutom rozsudku výslovne uviedol, cit. „Poukazujúc na vyššie definovanú povinnosť zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby ako súčasť práva verejnosti na pluralitné informácie súd nemal pochybnosti o tom, že správny orgán riadne zistil skutkový stav a tiež správne tento stav právne posúdil, pričom žalobca nepredložil žiaden dôkaz spochybňujúci záver o tom, že odvysielal na programovej službe Dvojka program (Večer pod lampou), súčasťou ktorého bola diskusia o kauze „V.“, ktorou došlo k nezabezpečeniu všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby.“ Z uvedeného vyplýva, že krajský súd sa posúdením samotnej relácie musel zaoberať, pričom jednoznačne potvrdil záver žalovanej o jednostrannom zameraní tohto programu. V predmetnom vydaní programu Večer pod lampou bola uvedená kauza prezentovaná z pohľadu odsúdených, jedného z ich obhajcov, súdneho lekára, žurnalistov a politika, ktorí poukazovali na nezákonnosť vyšetrovania a celého procesu tým, že naznačovali, že mohlo dôjsť k justičnému omylu. V kauze „V.“ však súdy vyniesli rozsudky, ktoré uznali prítomných odsúdených vinnými a je teda zrejmé že existuje oficiálna, súdmi potvrdená, verzia priebehu danej kauzy, ktorá je odlišná od tej prezentovanej v predmetnom vydaní programu Večer pod lampou.

Pokiaľ žalobca uviedol, že odmietnutie účasti oslovených osôb v diskusii mu nemôže byť kladené za vinu a nemôže znamenať obmedzenie možnosti odvysielat diskusiu s ostatnými hosťami, žalovaná poukázala na stranu 27 napadnutého rozhodnutia, kde uviedla, cit.: „Vzhľadom na povahu povinnosti vyplývajúcej z predmetného ustanovenia a možnosť prezentovať oficiálnu verziu kauzy „V.“ vo vysielaní aj bez prítomnosti moderátorom oslovených subjektov je zrejmé, že odmietnutie pozvania oslovených hostí do diskusie neoprávňovalo účastníka konania na jednostranné prezentovanie názorov tak v programe ako aj v rámci programovej služby“. Žalovaná teda nepovažovala za nezákonné odvysielanie diskusie s prítomnými hosťami, ale za protiprávne vyhodnotila konanie žalobcu spočívajúce v tom, že vo vysielaní programovej služby Dvojka odznené informácie žiadnym spôsobom neobjektivoval, čím nezabezpečil, aby v rámci tejto programovej služby boli prezentované v súvislosti s témou „V.“ všestranné informácie.“

Žalovaná ďalej uviedla, že okrem toho v napadnutom rozhodnutí poukázala na existenciu viacerých subjektov, iných ako žalobcom oslovených osôb, ktoré sa predmetnou kauzou zaoberali a mohli by ju divákovi priblížiť z pohľadu oficiálneho vyšetrovania, dôkazov a argumentov, ktoré súd vo svojich rozsudkoch použil a riadil sa nimi. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí tiež poukázala na rozsiahle písomné stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré poskytla po odvysielaní predmetného programu ako reakciu na jeho obsah. Uvedené stanovisko predstavuje konkrétny názor na danú kauzu, iný ako tie prezentované hosťami predmetného vydania programu Večer pod lampou. Jedná sa o oficiálne stanovisko, ktoré mal žalobca k dispozícii a mal teda možnosť oboznámiť diváka s jeho obsahom v inom vydaní programu Večer pod lampou alebo v inom programe vysielanom v rámci programovej služby Dvojka a poskytnúť tak divákovi všestranné informácie o kauze „V.“.

Pokiaľ ide o odvolanie sa na tzv. inštitút prázdneho kresla, žalovaná zastala názor, že ten treba v danej

veci posudzovať s ohľadom na skutočnosť, že tvorcovia predmetného programu od začiatku vedeli o neúčasti niektorých pozvaných hostí, mali teda čas a priestor zadovážiť si potrebné informácie z oficiálnych zdrojov, no napriek tomu tvrdenia odvysielané v relácii nekorigovali s oficiálnymi informáciami z právoplatných rozsudkov. Žalovaná pripomenula, že napadnutým rozhodnutím nesankcionovala žalobcu za to, že predmetnú diskusiu odvysielal napriek neprítomnosti zástupcov iného názorového spektra na danú tému, s tým dôsledkom, že diskusia tak vyznela jednoznačne jednostranne a zaujato, ale za to, že v rámci programovej služby Dvojka neprezentoval v primeranom rozsahu iný, ako v predmetnej diskusii predkladaný pohľad na kauzu „V.“.

Vo vzťahu k procesnej námietke žalobcu, žalovaná uviedla, že z povahy § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že žalovaná je povinná posudzovať vysielanie programovej služby ako celku. Žalovaná teda zisťovala, či existujú ďalšie skutočnosti, ktoré by mala vziať pri skúmaní súladu vysielania s § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. do úvahy. Keďže takéto skutočnosti neexistovali, nemôžu existovať o nich ani podklady, ku ktorým by mal správny orgán dať možnosť sa vyjadriť účastníkovi konania. Samotný spôsob, ktorý žalovaná zvolila na zisťovanie existencie týchto skutočností, teda rešerš informácií umiestnených vo verejne prístupnej databáze, je záležitosťou procesnej ekonomiky vedenia správneho konania a nie je žiadny dôvod na to, aby sa k nemu účastník konania vyjadroval. Obsah vysielania programovej služby Dvojka je pre žalobcu všeobecne známy, keďže sa jedná o jeho vysielanie a preto tvrdenie, že nemal možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom a vyjadriť sa k nemu je podľa názoru žalovanej taktiež účelové.

Krajský súd v napadnutom rozsudku nepresunul dôkazné bremeno na žalobcu, tak ako to tvrdí žalobca v odvolaní, ale iba konštatoval, že žalobca nepredložil dôkaz, ktorým by vyvracal skutkový stav zistený žalovanou. Radou zistený skutkový stav jednoznačne nepreukázal, že by v súvislosti s témou „V.“ vo vysielaní programovej služby Dvojka došlo v relevantnom časovom období a v relevantnom rozsahu k odvysielaniu informácií, ktoré by zabezpečili všestranné informovanie o danej kauze. Keďže ako podklad pre predmetné rozhodnutie neexistovali žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, a ich existenciu netvrdil ani účastník konania, pričom z predmetu správneho konania bolo zrejmé, že sa bude Rada zaoberať a posudzovať programovú službu ako celok, podkladom pre napadnuté rozhodnutie boli v konečnom dôsledku len záznam vysielania predmetného orgánu, prepis/popis skutkového stavu a písomné vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania. V oznámení o začatí správneho konania bol žalobca vyzvaný, aby navrhol dôkazy a vyjadril sa k predmetu správneho konania a zároveň, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie, z čoho vyplýva, že od samého začiatku správneho konania bol žalobca poučený o jeho procesných právach a vedel čo tvorí v danom štádiu podklad pre rozhodnutie.

K tvrdeniam žalobcu ohľadom uloženia sankcie vo výške 50.000,- € žalovaná uviedla, že žalobca nerozlišuje medzi dvoma kvalitatívne úplne odlišnými porušeniami zákona č. 308/2000 Z.z., ktorých sa dopustil odvysielaním predmetného programu Večer pod lampou. Zatiaľ čo uvedená pokuta vo výške 50 000,- € bola žalobcovi uložená za porušenie povinnosti stanovenej v § 19 citovaného zákona, t.j. za zásah do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných, sankcia vo forme povinnosti odvysielat' oznam o porušení zákona podľa § 65 zodpovedá v prejednávanej veci správne deliktu, spočívajúcemu v porušení povinnosti v zmysle § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., čiže povinnosti zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby. Toto nezákonné konanie žalobcu bolo podľa názoru žalovanej natoľko intenzívne a viedlo k tak závažným dôsledkom, že Rada dospela k jednoznačnému záveru, že je účelné a potrebné, aby sa verejnosť o danom porušení dozvedela. Informácie týkajúce sa uloženej pokuty, medializované v tlači a na spravodajských portáloch, sú v tejto súvislosti podľa žalovanej úplne irelevantné.

Záverom žalovaná uviedla, že považuje dôvody na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia uvádzané žalobcom za neopodstatnené. Napadnuté rozhodnutie má všetky zákonom požadované náležitosti, je riadne odôvodnené čo sa týka obsahu aj druhu uloženej sankcie. Účelnosť sankcie - odvysielanie oznamu o porušení zákona za porušenie § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. je odôvodnené závažnosťou sankcionovaného konania, v dôsledku ktorého nedošlo v rámci vysielanej programovej služby k všestrannému a vyváženému informovaniu verejnosti o kauze „V.“. Žalovaná

preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2S/129/2012 z 18. júna 2014 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým ako súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. RP/112/2011 z 20. decembra 2011, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím mu bola uložená sankcia za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii. Odvolací súd preto preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný uložil žalobcovi sankciu za porušenie § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.

Podľa § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., vysielateľ je povinný zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., vysielateľ vysiela programy slobodne a nezávisle. Do ich obsahu možno zasahovať iba na základe zákona a v jeho medziach.

Podľa § 64 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá túto sankciu: odvysielanie oznamu o porušení zákona.

Podľa § 65 zákona č. 308/2000 Z.z., povinnosť odvysielat' oznam o porušení zákona môže rada vysielateľovi uložiť, ak vysielateľ vysiela programy alebo iné zložky programovej služby v rozpore s § 16 ods. 2 písm. c) <., ods. 3 písm. a) a b) <., § 19 a § 20 ods. 1 <. a <. a je účelné a potrebné, aby sa verejnosť o tom porušení dozvedela; rozsah, formu a vysielací čas určí rada.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmiernu vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 3 správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci riadne zistil skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 <. O.s.p. zamietol.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 <. O.s.p.). Povinnosťou súdu v preskúmvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitnosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá), predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu zistil, že žalovaná preskúmvaným rozhodnutím č. RP/112/2011 z 20. decembra 2011 v prvom výroku uložila žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. b) <. č. 308/2000 Z.z. sankciu - odvysielat' oznam o porušení zákona, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. a) <. tohto zákona, ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 23. júna 2011 o cca 20:15 hod. odvysielal na programovej službe Dvojka program Večer pod lampou, súčasťou ktorého bola diskusia o kauze „V“, ktorou došlo k nezabezpečeniu všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby. Oznámenie o začatí správneho konania bolo žalobcovi doručené dňa 26. septembra

2011 s výzvou na vyjadrenie a navrhnutie dôkazov ako aj s poučením o následkoch, keď sa k veci nevyjadrí a nenavrhne žiadne dôkazy. Žalobca na základe tejto výzvy zaslal žalovanej vyjadrenie, ktorej jej bolo doručené dňa 6. októbra 2011, v ktorom uviedol, že odvysielaním programu sa nedopustil porušenia § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. a žiadal konanie zastaviť, pričom nenavrhol žiadne dôkazy. Žalovaná po oboznámení sa so skutkovým stavom na zasadnutí dňa 20. decembra 2011 rozhodla napadnutým rozhodnutím.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaná mala za preukázané, že žalobca dňa 23. júna 2011 o cca 20:15 hod. odvysielal na programovej službe Dvojka program Večer pod lampou, kde v druhej časti relácie v rozsahu vysielačieho času cca 3 hodiny sa venoval kauze „V.“. V tejto časti programu boli hosťami štyria odsúdení v prípade „V.“, ktorí opisovali priebeh vyšetrovania a následného súdneho procesu. Ďalšími hosťami v predmetnej kauze boli patológ, súdny lekár, dokumentarista a ďalší traja hostia, ktorí o prípade „V.“ publikovali viacero článkov. Do diskusie sa zapojila telefonicky priamym vstupom priateľka jedného z odsúdených pochádzajúca z Francúzska. Vyjadrenia všetkých zúčastnených predmetného programu vyzneli viac-menej v prospech odsúdených. Žalobca zanedbal svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. zabezpečiť, aby v rámci programovej služby Dvojka bola v približne rovnakom rozsahu ako v napadnutom programe a v primeranej časovej nadväznosti divákovi prezentovaná oficiálna verzia kauzy „V.“ a aby bol divák oboznámený s argumentáciou a závermi súdu vynesenými v odsudzujúcich rozsudkoch. Poukázala na to, že zásada objektívnej zodpovednosti u právnických osôb za správne delikty platí aj v prípade zákona o vysielaní a retransmisii ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, že došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu objektívne došlo, alebo nie s tým, že ani jeden z uvedených zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt, ako aj že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Odvolací súd zastáva aj názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj, že následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku. Povinnosťou žalovaného správneho orgánu preto bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania - žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2 <., § 33 ods. 2 <., § 56 <.) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhnúť dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správne orgánu predkladať, pričom nesplnenie si tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dokaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správne orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom aj k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým aj právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prieťahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak sa účastník svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Posúdenie súdu v preskúmanom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je podmienené konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu.

Odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu v danej veci preukázané, že žalovaný žalobcovi oznámil začatie správneho orgánu a správne ho vyzval na vyjadrenie sa k veci a na navrhnutie alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach. Podkladom pre rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bol záznam z vysielania programu Večer pod lampou z 23. júna 2011 a prepis/opis skutkového stavu predmetného programu. Žalobca sa v správnom konaní v danej veci vyjadril, avšak neuplatnil svoje právo a nenavrhol Rade vykonať žiadne dôkazy, ani sám žiadne dôkazy nepredložil, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy. Odvolací súd v danej veci zastáva názor, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci zistil riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny názor. Nemožno vytýkať správnomu orgánu, že by sa v konaní dopustil takej procesnej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 <. správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré by mali byť podkladom pre rozhodnutie, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli alebo mali byť účastníkovi správneho konania - žalobcovi dobre známe, pretože podkladom pre rozhodnutie bol ním odvysielaný program Večer pod lampou dňa 23. júna 2011, prepis/opis skutkového stavu programu a vyjadrenie žalobcu. Žalovaný správny orgán v danej veci teda v správnom konaní umožnil účastníkovi správneho konania sa vyjadriť k veci a navrhovať dôkazy, tento však v správnom konaní nevyužil svoje právo a žiadne návrhy v konaní nevzniesol, žiadne dôkazy nepredložil a ani žiadne dôkazy nenavrhol vykonať. Čo sa týka odvolacej námietky žalovaného, že súčasťou administratívneho spisu nebol monitoring spoločnosti Slovakia Online s.r.o. vykonaný v období od 1. januára 2011 do 5. septembra 2011 odvolací súd uvádza, že uvedený monitoring nebol podkladom a rozhodujúcim dôkazom pre rozhodnutie žalovanej, nakoľko ním neboli zistené žiadne skutočnosti. Z vyššie uvedeného vyplýva, o ktoré dôkazy sa žalovaná opierala a ktoré vzala do úvahy pri ukladaní sankcie.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán postupoval v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 <. v spojení s § 33 ods. 2 <. správneho poriadku, keďže umožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

K nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 26/94 z 10. mája 1994 uvádzaného žalobcom odvolací súd uvádza, že v danom prípade išlo o konanie, resp. o nekonanie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, nakoľko bola v dotknutej veci nečinná, o čo v prejednávacom prípade nejde a preto konanie žalovanej nepredstavovalo porušenie ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.

Odvolací súd taktiež nemohol prihladiť na ďalšiu námietku žalobcu, ktorou namietal, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil ustanovenie § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., nakoľko neboli kumulatívne splnené podmienky a to presadzovanie jednej ideológie alebo poskytovanie priestoru na prezentovanie názorov iba určitej skupiny ľudí vo vysielaní a zároveň, že neposkytol priestor na presadzovanie viacerých ideológií alebo na prezentáciu viacerých názorov, ktoré ale nemusia odznieť v jednej relácii, ale v primeranom časovom slede. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že k jednostranným názorom, komentárom, postojom, či informáciám, ktoré boli prezentované v relácii nielen odsúdenými, ale aj ostatnými hosťami, má vysielateľ povinnosť poskytnúť divákovi aj odlišný názor v prípade, ak ide o spor, resp. konflikt medzi dotknutými stranami, sprostredkovať názor dotknutej strany, navyše, keď ide o takú citlivú kauzu vnímanú širokou verejnosťou aj v súčasnosti, kde sa priam vyžaduje, aby si divák vytvoril vlastný názor na základe vyjadrení oboch strán, resp. kde sa vyžaduje, aby v neprítomnosti osôb druhej strany aspoň moderátor svojimi poznámkami a komentármi zabezpečil objektivitu vysielanej relácie, čo tiež absentuje. Žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že sa zúčastnené osoby vyjadrovali aj k dôkazom, ktoré boli posudzované súdom, avšak znova len v prospech odsúdených, chýbala konfrontácia so všetkými kľúčovými dôkazmi, nebolo uvedené, o ktoré dôkazy sa súd opierať pri rozhodovaní a akými úvahami sa riadil pri posudzovaní dôkazov, ktoré dôkazy nevzal do úvahy a z akých dôvodov. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaný správne posúdil, že divák po

vypočutí relácie nemohol nadobudnúť dojem, že názory, ktoré v relácii odzneli, boli kvalitatívne a kvantitatívne pluralitné a všestranné, a aj v tejto časti považoval rozhodnutie krajského súdu za správne. Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že predmetná relácia nepresadzovala jednu ideológiu, prípadne neprezentovala názory iba určitej skupiny ľudí a teda nebolo nutné túto reláciu kompenzovať odvysielaním ďalšej relácie.

K inštitútu prázdneho kresla je potrebné uviesť, že uloženie sankcie nesúviselo so skutočnosťou, že pozývaní hostia neprijali pozvanie na vysielanie a, že diskusia prebiehala v neprítomnosti týchto hostí, ale v tomto smere odvolací súd súhlasí s názorom žalovanej, že predmetná sankcia bola uložená za to, že žalobca v rámci programovej služby Dvojka neprezentoval v primeranom rozsahu iný, ako v predmetnej diskusii predkladaný pohľad na kauzu „V.“, keďže v relácii bol prezentovaný len jeden pohľad na danú kauzu, ktorý nebol vyvážený objektívne inými faktami, resp. faktami, o ktoré sa opieral súd. Odvolací súd dodáva, že tak mohol žalobca urobiť napríklad následne po tom, čo mu bolo doručené vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k obsahu relácie.

K tvrdeniam žalobcu uvedeným v odvolaní ohľadom uloženia pokuty vo výške 50.000,- € v druhom výroku napadnutého rozhodnutia a ku skutočnosti, že verejnosť už bola informovaná o jej uložení, senát odvolacieho súdu považuje za potrebné uviesť, že peňažná sankcia bola žalobcovi uložená za porušenie povinnosti uloženej podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z.z. za zásah do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných, pričom sankcia, ktorá bola predmetom tohto konania, t.j. uverejnenie oznámenia o porušení zákona bola uložená za porušenie povinnosti v zmysle § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. - zabezpečiť všestrannosť a pluralitu názorov vo vysielaní. Ide teda o dve odlišné sankcie za konanie žalobcu a skutočnosť, že verejnosť je už oboznámená s pokutou je právne irelevantná.

Z uvedených dôvodov odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a jemu predchádzajúceho procesného postupu skonštatoval, že záver žalovaného zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o vysielaní a retransmisii.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 <. veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 <. veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1 <., <. O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 <. O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 <. veta prvá O.s.p.), keď v postupe a rozhodnutí žalovanej nezistil také vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, ktoré by odôvodňovalo konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie a postup žalovanej sú nezákonné.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 <. veta prvá O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c <. veta prvá O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 <. veta tretia zák. č. 757/2004 Z.z. <. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.